

ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΛΑΖΑΡΟΥ (Λουκ. 16, 19-31)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας, στις 31/10/1982)

1. Η απρόσμενη αλλαγή

Στο Ευαγγέλιο που ακούσαμε ο Χριστός διηγήθηκε μία παραβολή για να μας βοηθήσει να καταλάβουμε αλήθειες που αφορούν την αιώνια ζωή. Μας μίλησε για δυό ανθρώπους που ζούσαν εντελώς διαφορετικά. Ο ένας ήταν πλούσιος και καλοπερασάκις. Όλη την ημέρα έτρωγε, έπινε, γλεντούσε, ντυνόταν αριστοκρατικά και κατοικούσε σε ένα όμορφο πολυτελές σπίτι. Ο άλλος ήταν πολύ φτωχός. Ζούσε στερημένα, περιμένοντας αρπάξει κάτι και να φάει από εκείνα που πέταγε ο πλούσιος στα σκυλιά του. Έτσι περνούσαν αυτοί οι δύο τη ζωή τους. Επειδή όμως δεν ζούμε αιώνια πάνω στην γη, ήρθε η ώρα και πέθαναν.

Αλλά τότε το σκηνικό άλλαξε. Βέβαια του πλούσιου, του έκαναν λαμπρή κηδεία, του είπαν εγκωμιαστικούς λόγους και του έβαλαν πάνω στον τάφο του μια ακριβή μαρμάρινη πλάκα. Και ο κόσμος ο απερίσκεπτος τον μακάριζε γιατί χάρηκε τη ζωή του, έφυγε «χορτάτος» και όλα τα επίγεια τελείωσαν τόσο αίσια γι' αυτόν. Η ψυχή του όμως, το λέει η Αγία Γραφή δηλαδή ο Θεός, πήγε στην κόλαση, γιατί σε όλη του τη ζωή σκεπτόταν μόνο τον εαυτό του, το γλέντι του, την διασκέδασή του. Ποτέ δεν σκέφτηκε ούτε τον Θεό, ούτε την ψυχή του, ούτε τους συνανθρώπους του και τις ανάγκες τους.

Ο άλλος, ο φτωχός Λάζαρος, παρά τη δυστυχία του κράτησε την πίστη και την ευσέβεια. Δεν είναι δεδομένο ότι κάθε δυστυχισμένος είναι ευσεβής και θεοφοβούμενος. Υπάρχουν φτωχοί που είναι ασεβέστεροι από πολλούς πλουσίους, αλλά αυτός ο συγκεκριμένος φτωχός της παραβολής ήταν άνθρωπος του Θεού. Γι' αυτό, όταν πέθανε και οι άνθρωποι τον έθαψαν βιαστικά σε μια άκρη για να τον ξεφορτωθούν, έτρεξαν οι Άγγελοι παρέλαβαν την ψυχή του και την πήγαν με δόξα στον Παράδεισο. Στον κόλπο του Αβραάμ. Ο Αβραάμ είναι ο πιο άγιος και δίκαιος άνθρωπος που έζησε προ Χριστού. Γι' αυτό ακριβώς συνηθίζει το άγιο Ευαγγέλιο να ονομάζει τον Παράδεισο «αγκαλιά τού Αβραάμ».

Καλότυχος λοιπόν εκείνος που θα βρεθεί μαζί με τον Αβραάμ στον παράδεισο.

2. Η Αγία Γραφή ο μόνος ασφαλής οδηγός

Ενώ λοιπόν έγιναν αυτές οι εξελίξεις και ο πλούσιος βασανιζόταν στην κόλαση, σήκωσε τα μάτια του και είδε από μακριά τον παράδεισο. Και εκεί διέκρινε τον Λάζαρο στους «κόλπους του Αβραάμ», δηλαδή σε κατάσταση μόνιμης χαράς και ευτυχίας. Κατάσταση που είναι για μας προσδοκία και ελπίδα. Και τον πήρε το παράπονο τον πλούσιο, γιατί είδε σε τέτοια δόξα εκείνον που θεωρούσε στην επίγειο ζωή αποτυχημένο, καταφρονεμένο, μηδαμινό, «του κλώτσου και του μπάτσου». «Για κοίταξε», είπε, «αυτός ο Λάζαρος, τώρα βρίσκεται σε θέση ασύγκριτα καλύτερη από την δική μου!»

Μέσα στον πόνο του, θυμήθηκε ότι στην επίγεια ζωή είχε τον Λάζαρο για «θελήματα» και αγγαρείες. Επειδή ήταν φτωχός έτρεχε και έκανε τίποτε ψευτοδουλίτσες που τον φόρτωνε για να βγάλει καμιά δεκάρα. Γι' αυτό είπε ο πλούσιος στον Αβραάμ:

-Πάτερ Αβραάμ, στείλε τον Λάζαρο να βουτήξει το δαχτυλάκι του στο νερό και να το ακουμπήσει στην γλώσσα μου, που έχει κατακαεί από την φλόγα μέσα στην οποία βρίσκομαι μήπως και να δροισιστώ λίγο.

-Αυτό δεν είναι δυνατόν, του απαντά ο Αβραάμ. Δεν υπάρχει τρόπος επικοινωνίας μεταξύ μας.

Βλέπετε αδελφοί; Στην επίγειο ζωή έτρωγε και έπινε, ήταν πλούσιος, καλοπερνούσε, γλεντούσε, είχε απ' όλα. Και τώρα έγινε τόσο φτωχός, ώστε να ζητάει το ευτελέστερο και το ταπεινότερο από όλα τα πράγματα. Τι ζητούσε; Μια σταγόνα νερό! Να βουτήξει το δάχτυλο του ο Λάζαρος στο νερό, να ακουμπήσει το βρεγμένο δάχτυλο στην γλώσσα του για να δροισιστεί. Τι πιο φτηνό από μία σταγόνα νερό; Και γιατί τα έπαθε όλα αυτά; Επειδή στην επίγεια ζωή του δεν είχε ούτε αγάπη, ούτε καλοσύνη ούτε φόβο Θεού.

Όποιος πάει στην κόλαση, γίνεται ο πιο φτωχός και ο πιο ταλαίπωρος από όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους. Όσο φτωχός και αν είναι ένας στη επίγεια ζωή, η φτώχεια του δεν μπορεί με κανένα τρόπο να συγκριθεί με την φτώχεια τού ανθρώπου που κατάντησε στην κόλαση.

Γι' αυτό ακριβώς, ο πρώην πλούσιος και τώρα φτωχός, παρακαλεί τον Αβραάμ και του λέγει:

-Πάτερ Αβραάμ, αφού δεν είναι δυνατόν να μου κάνεις αυτή τη μικρή χάρη, τουλάχιστον στείλε τον Λάζαρο ή κάποιον άλλο στην γη για να πει στα

αδέλφια μου να μετανοήσουν, για να μη βρεθούν και αυτά στην ίδια κατάσταση με εμένα. Να τα συμβουλευτεί να μην θεωρούν ότι ο πλούτος τους θα είναι αιώνιος. Ούτε να τον έχουν μόνο για τον εαυτό τους. Να καταλάβουν ότι εκείνα που μας δίνει ο Θεός στη γη, δεν τα δίνει για να τα κρατά ένας, που νομίζει τον εαυτό του έξυπνο και τυχερό, αλλά τα δίνει για όλους. Να πει ακόμη στ' αδέλφια μου ότι χρέος έχουν οι άνθρωποι να μοιράζονται τα αγαθά τους με αγάπη, με καλοσύνη, με πίστη, με υπομονή. Και να γεμίζουν την καρδιά τους με καθαρότητα και αγνότητα. Να αγαπούν την εγκράτεια και να έχουν πνεύμα θυσίας. Να μην κοιτάζουν τι θα απολαύσουν και τι θα αποκτήσουν για τον εαυτό τους, αλλά τι περισσότερο μπορούν να προσφέρουν στους άλλους για να τους ανακουφίσουν, σε οποιαδήποτε κατάσταση πόνου και δυστυχίας βρίσκονται.

Ο Αβραάμ σ' αυτή την παράκληση του πλούσιου είπε:

-Τα αδέλφια σου, έχουν τον Μωυσή και τους Προφήτες. Έχουν την Αγία Γραφή. Έχουν το Ευαγγέλιο. Έχουν τα λόγια των Αγίων. Έχουν τη διδασκαλία της Εκκλησίας που είναι φως. Ας ανοίξουν τα μάτια τους να δουν και την καρδιά τους να τα δεχθεί.

Απάντησε ο πλούσιος:

-Πάτερ Αβραάμ, τα ξέρουμε αυτά, τον ξέρουμε τον νόμο του Θεού, και τον Μωυσή και την Αγία Γραφή, αλλά δεν τους δίνουμε σημασία. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, στείλε ένα πεθαμένο, που τον είχαν δει και τον γνώριζαν, για να τους βεβαιώσει ότι υπάρχει κόλαση για να μετανοήσουν.

-Αν δεν ακούνε το Ευαγγέλιο, αν δεν ακούνε τους προφήτες, αν δεν ακούνε τους Αγίους, απάντησε ο Αβραάμ, και πεθαμένος να πάει και να σταθεί μπροστά τους, δεν θα τον ακούσουν.

3. Η μόνη αξία

Κάποια φορά, ο Χριστός, η πηγή της ζωής, στάθηκε μπροστά σε ένα τάφο. Μέσα στον τάφο ήταν ο Λάζαρος πεθαμένος τέσσερες ημέρες. Όλοι τον είχαν δει που αρρώστησε και πέθανε. Όλοι ήταν παρόντες τότε που τον κήδεψαν και τον έθαψαν. Και πήγαιναν κάθε μέρα, σύμφωνα με το έθιμο που είχαν οι Εβραίοι, και τον λιβάνιζαν. Άνοιγαν τον τάφο και τον λιβάνιζαν μέχρι που να βρωμίσει και να μην μπορούν πια να ξανανοιξουν τον τάφο. Τελικά, όταν διαπίστωσαν ότι δεν ήταν δυνατόν να ξανανοιξει ο τάφος, λόγω της δυσωδίας, τον έκλεισαν οριστικά.

Έτσι είπε η Μαρία, η αδελφή τού Λαζάρου στον Χριστό.

-Κύριε, μη μας λες να ανοίξουμε πια τον τάφο. Βρώμισε ο νεκρός. Δεν κάνει να ανοίξει ο τάφος.

Ο Χριστός σαν να μην άκουσε, φώναξε στον Λάζαρο τον τετραήμερο: «Λάζαρε δεύρο έξω». Έλα έξω Λάζαρε, σε θέλω. Και ο Λάζαρος σηκώθηκε και βγήκε έξω. Και τον είδαν, ποιοί; Εκείνοι που τον έθαψαν πριν από τέσσερις ημέρες, και εκείνοι που ήξεραν ότι βρώμισε στον τάφο.

Όταν ο Λάζαρος βγήκε έξω, μερικοί Εβραίοι πίστεψαν. Μερικοί άλλοι, όχι μόνο δεν πίστεψαν αλλά μίσησαν τον Χριστό περισσότερο απ' ό,τι τον μισούσαν και σκέφτηκαν να σκοτώσουν, όχι μόνο τον Χριστό, αλλά και τον Λάζαρο. Τι έφταιγε ο Λάζαρος; Τίποτε! Τους έφταιγε μόνο ότι τον ανάστησε ο Χριστός και θα ήταν μια ζωντανή μαρτυρία, ότι αυτό που πήγαιναν να κάνουν, δηλαδή να σταυρώσουν τον Χριστό, ήταν η χειρότερη αμαρτία και αδικία.

Αλλοίμονο στον άνθρωπο που άφησε την καρδιά του, το νου του, το σώμα του, να μολυνθούν και να διαστραφούν από την αμαρτία, γιατί τότε δεν είναι άξιος να δει την αλήθεια.

Ποιά είναι η αλήθεια; Η πραγματικότητα!

Αλλά επάνω από όλες τις επίγειες πραγματικότητες είναι η δύναμη του Θεού. Γιατί όταν στέκει ο Χριστός μπροστά στον τάφο και λέει στον Λάζαρο «έλα έξω» και ο πεθαμένος βγαίνει, σημαίνει ότι αυτή η φοβερή πραγματικότητα που λέγεται «θάνατος» που δεν αφήνει επάνω στην γη ούτε ένα, αυτός ο θάνατος, για τον Χριστό είναι σκουπίδι, μηδέν, τίποτα.

Τι μας δείχνει αυτό; Ότι ο Χριστός είναι Παντοδύναμος, είναι Κύριος, είναι Αφεντικό, είναι πάνω από όλα. Και ότι ο λόγος Του είναι πηγή ζωής και είναι καλότυχος εκείνος που θα τον προσέξει.

Είπε ο Χριστός: «Τι ωφελήσει άνθρωπον, εάν κερδίσει τον κόσμο όλον και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού;». Τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος εάν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο και χάσει την ψυχή του;

Πείτε ότι κάποιος έφαγε, ήπια, γλέντησε. Ποιά ωφέλεια; Πες, ότι χθες, όλη την ημέρα, δεν έκανες τίποτε άλλο από το να γλεντάς, να τρως, να πίνεις, να ακούς μουσική... Ερώτημα:

Από το γλέντι της χθεσινής ημέρας, θυμάσαι τίποτε σήμερα;

Αν η σημερινή ημέρα είναι πίκρα και θλίψη και πόνος, θυμάσαι τίποτε από τήν χαρά την χθεσινή; Μήπως ο πόνος και η πίκρα του «σήμερα» τα έσβησαν όλα;

Έτσι είναι η αλήθεια. Γιατί τι αξία έχει η χαρά, το γλέντι, η ηδονή και η διασκέδαση; Για τον άνθρωπο που έχει μυαλό, δεν έχουν καμιά αξία.

Γι' αυτόν αξία έχει να είναι άνθρωπος αγάπης, καλοσύνης, θυσίας, υπομονής. Να είναι όπως τον θέλει ο Θεός. Και να αξιωθεί, αφού ολοκληρώσει την επίγεια πορεία του κατά το θέλημα του Θεού, να κληρονομήσει τη Βασιλεία των ουρανών. Αμήν.-